

[Orla Møller.]

Det fastslås med al tydelighed, at et embede normalt skal opslås hurtigst muligt ved ledighed. Intet menighedsråd behøver altså at nære betænkelighed ved lovforslaget. Kun i de tilfælde, hvor der er særlige forhold, kan opslaget udsættes. Jeg mener, at erfaringen i kirkeministeriet har vist, at der vil blive for kort tid til de fornødne forhandlinger mellem menighedsrådene i de sogne, der kan blive berørt af sammenlægning, og stedets biskop, hvis der ikke er mulighed for at udsætte embedsopslag. Udsættelsen vil tillige i mange tilfælde give mulighed for en betjening ved nabopræster, indtil man har fundet den bedste ordning for menighederne i de små sogne.

Nu må man naturligvis ikke overse, at der er menighedsråd og menigheder, der vil have endog meget svært ved at forstå, at de skal undvære en præst og en præstegård. Mange sogne har siden middelalderen haft præstens virke i kirke og præstegård som noget centralt i deres folkelige tilværelse. Jeg forstår helt vel dette problem, og jeg kan føle med de menighedsråd, som i forhandlinger i ministeriet har sagt: først forsvandt mejeriet, så skolen og nu præstegården. Men hertil er at sige, at den udvikling, de små landsogne har måttet igennem, kan ingen ændre, lige så lidt som man vil drømme om at stoppe omlægningen af den kommunale struktur. Jeg tror, ministeren har ret i, at man på det kirkelige område fremfor at søge en slags helhedsløsning skal eksperimentere sig frem. Det er jo nødvendigt alene af den grund, at det ville være forbundet med uoverstigelige vanskeligheder at omflytte præsterne. Noget sådant vil ikke kunne ske uden at fratage menighedsrådene deres rettigheder ved præstevalg, og det drømmer ingen om.

Lige så sikkert, som man må tage dette hensyn til menighedsrådene, lige så sikkert er det, at der må ske flere sammenlægninger af mindre sogne end hidtil. Af hensyn til den bedste betjening af hele den danske folkekirke må der ske ændringer. Der er alt

for mange sogne i byer og købstæder, der er underbemandede med præster, og set på den baggrund må det være helt rimeligt at pege på, at mange små sogne ikke giver stedets præst en rimelig arbejdsbyrde sammenlignet med den, mange af hans kolleger har. Det er nødvendigt at appellere til de små sogne, som eventuelt kan føle sig gået for nær, om at se denne større sammenhæng i folkekirkens arbejde.

I de øvrige nordiske lande har man i langt stærkere grad, end det er tilfældet her i landet, i løbet af de seneste 10 år samlet flere mindre sogne i ét pastorat. Måske er det noget, der bør særlig understreges, da det undertiden i den kirkelige debat kunne se ud til, at man har den opfattelse, at det drejer sig om at udrudere sogne. Det er ikke tilfældet. Der ophæves normalt ikke sogneskel. Skulle det f. eks. ske, at et lille sogn kommer ud for en stor tilflytning, vil det være uhyre let igen at etablere et sådant sogn som en kirkelig arbejdsenhed, selv om det i nogle år har været koblet til et andet. Der sker altså ingen uoprettelige ændringer med det, der tilsigtes ved sognesammenlægninger efter dette lovforslag.

Det er mit håb, at forslaget vil virke fremmende for at skaffe mere rimelige kirkelige arbejdsområder, og jeg ønsker kirkeministeren og de kirkelige myndigheder alt muligt held i sådanne bestræbelser, men ønsker så også at føje til, at virker forslaget ikke efter hensigten, kan det blive nødvendigt at tage andre forslag op til drøftelse.

Jeg skal til slut på mit partis vegne tilsige støtte til lovforslagets gennemførelse efter et fornødent udvalgsarbejde.

Vestergaard Poulsen: Det konservative folkeparti finder det både rimeligt og nødvendigt, at kirkeministeren fremsætter dette lovforslag, og mit parti kan principielt medvirke til forslagets gennemførelse. Vi finder det dog nødvendigt, at et udvalg fordyber sig i de ikke så få spørgsmål, som lovforslaget automatisk rejser.